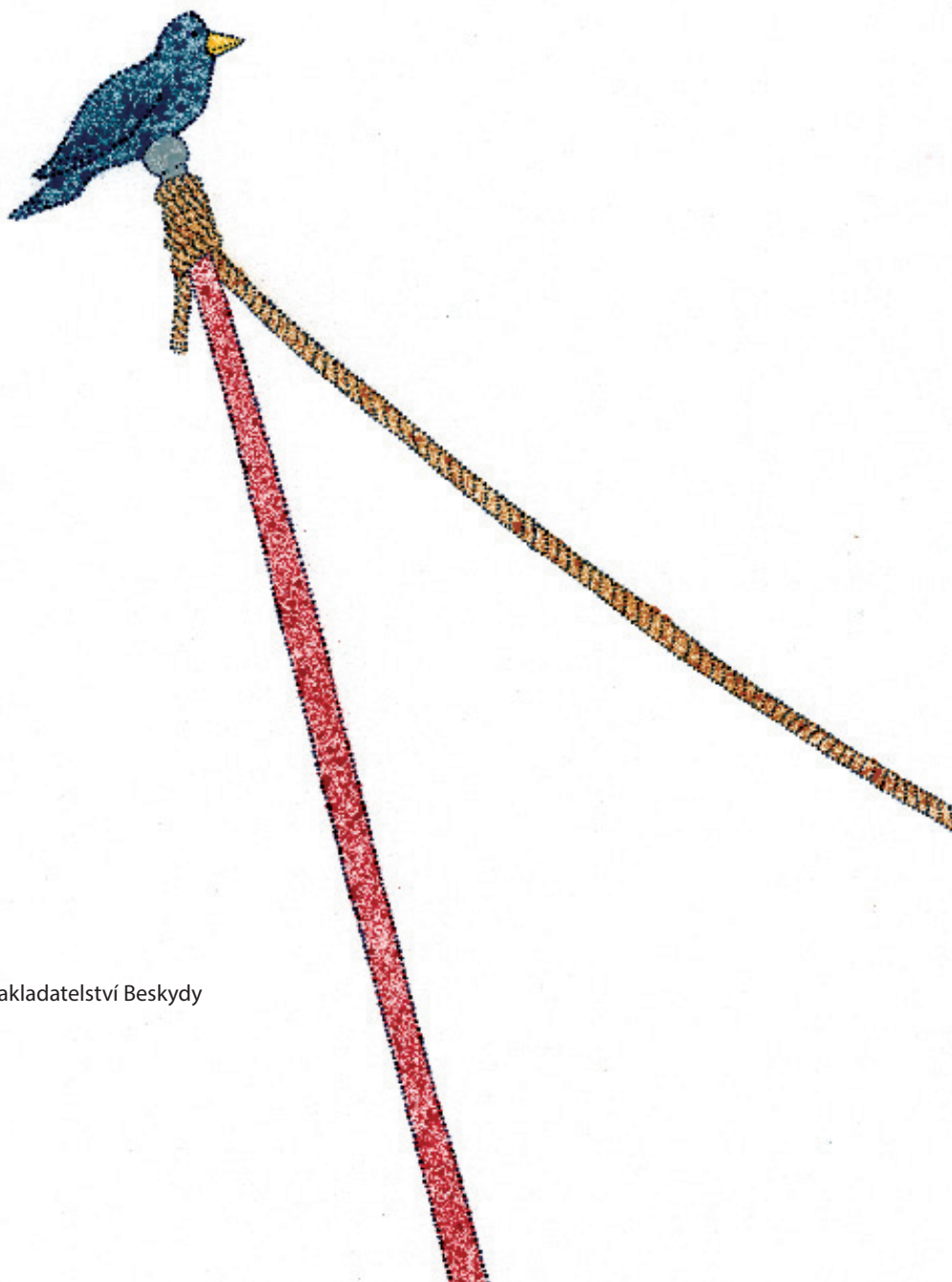

MIKUŠ JULIE JOSEF
KATKA PETR KLÁRKA
KAREL IRENA HANA RUDOLF
MARIE ALENKA LADISLAV
DAVID ADELKA

IRENA FUCHSOVÁ

Nakladatelství Beskydy

MIKUŠ JULIE JOSEF

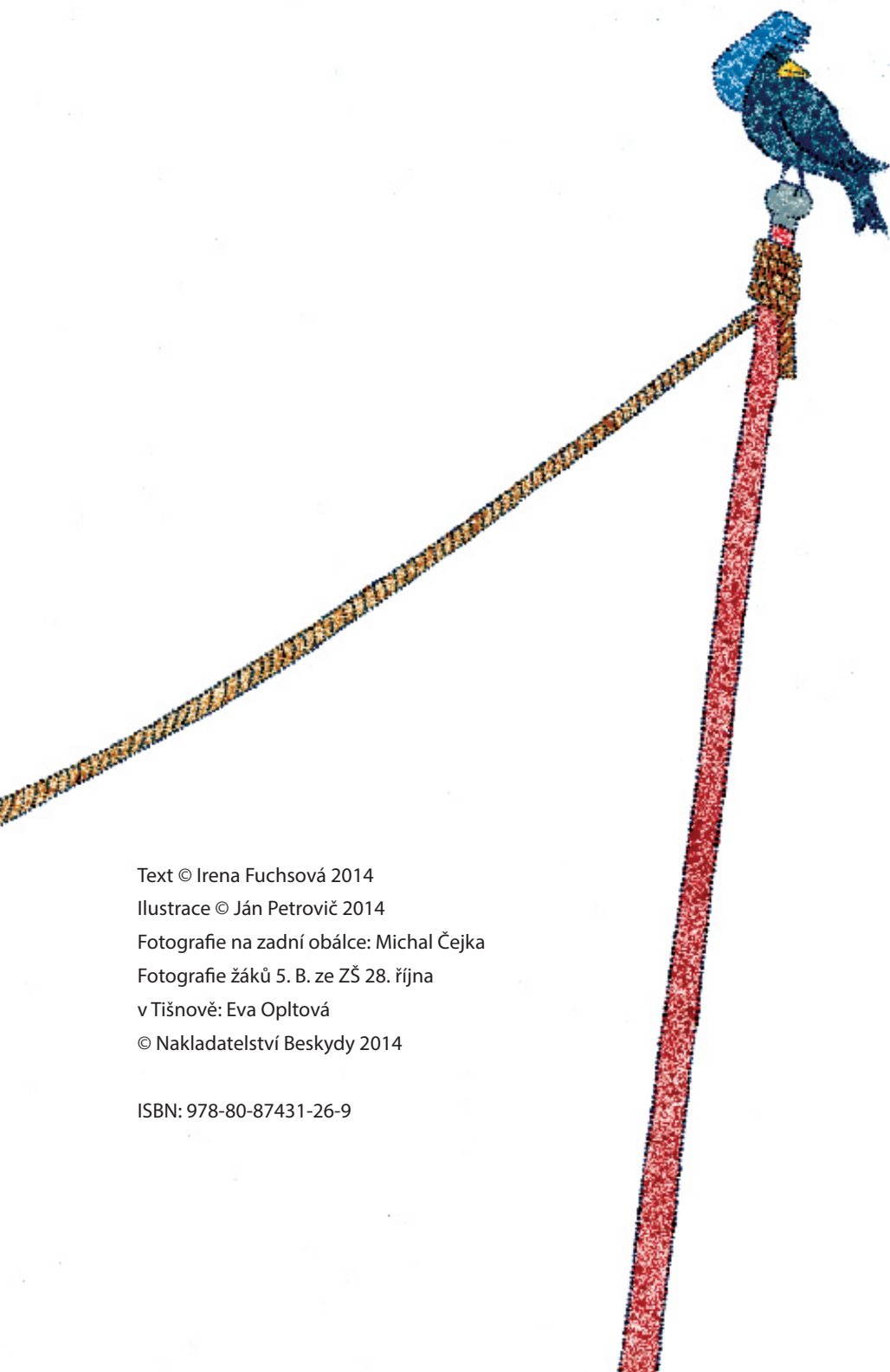
KATKA PETR KLÁRKA

KAREL IRENA HANA RUDOLF

MARIE ALENKA LADISLAV

DAVID ADÉLKA

IRENA FUCHSOVÁ

Text © Irena Fuchsová 2014

Ilustrace © Ján Petrovič 2014

Fotografie na zadní obálce: Michal Čejka

Fotografie žáků 5. B. ze ZŠ 28. října

v Tišnově: Eva Opltová

© Nakladatelství Beskydy 2014

ISBN: 978-80-87431-26-9

VYSTUPUJÍ

MIKUŠ KOPŘIVA Z KOLÍNA 10 LET

JULIE KOPŘIVOVÁ, JEHO MAMINKA 35 LET

JOSEF KOPŘIVA, MIKUŠŮV TATÍNEK 38 LET

JOSEF AMBROŽ SOUSED MIKUŠE A JEHO
MAMINKY 38 LET

KATKA, JEHO DCERA 18 LET

KLÁRKA, KAMARÁDKA MIKUŠE A PETRA 10 LET

PETR, KAMARÁD MIKUŠE A KLÁRKY 10 LET

JANA SKŘIVÁNKOVÁ, JEJICH
TŘÍDNÍ UČITELKA 28 LET

RODIČE MIKUŠOVY MAMINKY,
JULIE KOPŘIVOVÉ:

IRENA TVRDÍKOVÁ, ZÁLABSKÁ BABIČKA
MIKUŠE 65 LET

KAREL TVRDÍK, ZÁLABSKÝ DĚDEČEK
MIKUŠE 65 LET

RODIČE MIKUŠOVA TATÍNKA,
JOSEFA KOPŘIVY:

RUDOLF KOPŘIVA Z BEČVÁR,
DĚDEČEK MIKUŠE 65 LET

MARIE KOPŘIVOVÁ Z BEČVÁR,
BABIČKA MIKUŠE 65 LET

ALENKA CTIRADOVÁ, KOLEGYNĚ

JULIE KOPŘIVOVÉ 32 LET

**DAVID NEBO ADÉLKA – DĚTÁTKO,
KTERÉ ALENKA ČEKÁ**

LADISLAV CTIRAD, MUŽ ALENKY, KTERÝ JE

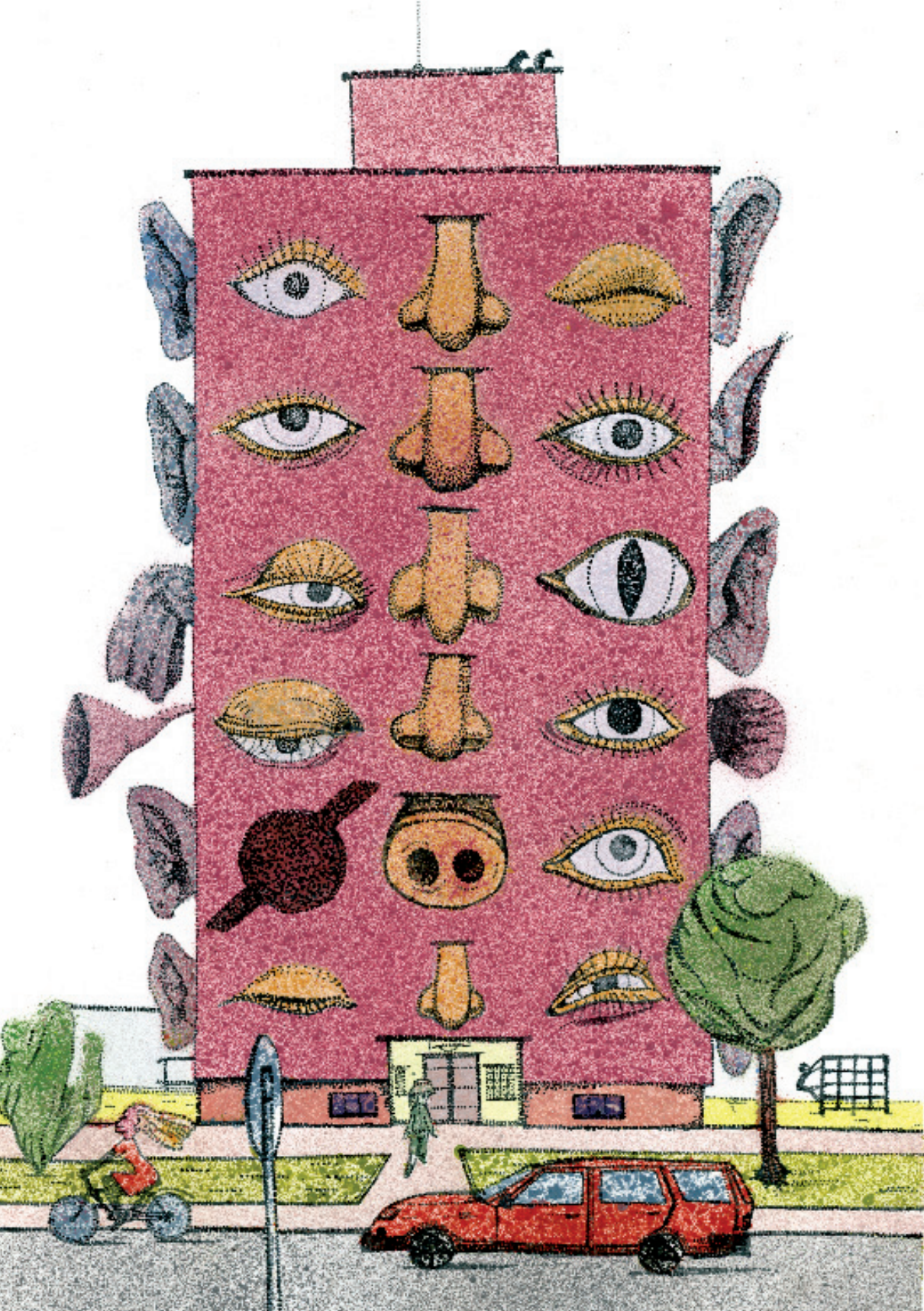
VOJÁK A SLOUŽÍ V AFGANISTANU 35 LET

VĚRA NOVOTNÁ, KOLEGYNĚ JULIE

A ALENKY 59 LET

HANA NOVOTNÁ ZE ZÁLABÍ, PŘÍTELKYNĚ

DĚDY KARLA 65 LET

MAMAMA VHA VYCH...

Maminka dotelefonovala a schovala mobil do kabelky. Tvářila se dost našťvaně. To mě tedy čeká pěkné dopoledne! Bolavý zub, zubař a ještě k tomu našťvaná maminka!

Jediná věc je na tomhle příšerném ránu trochu dobrá!

Zubař totiž není zubař, ale zubařka, Ivana Sklenářová. Zná se s maminkou, chodíme k ní oba, a já mám Ivanu moc rád, protože je hodná, veselá a hlavně, když mi něco dělá, nikdy mě to nebolí! A nejvíc se mi líbí, jak se směje.

Jednou mi prohlížela zuby a já sebou zavrtěl, ale jenom trochu a Ivana se v tu chvíli podívala na sestřičku a řekla, dement. Sestřička přikývla, Ivana řekla, abych si vypláchl pusy, já si ji vypláchl, a pak jsem se zeptal, proč mi řekla, že jsem dement.

Vykulila na mě oči, a já se otočil na maminku, která stála za námi, a určitě to slyšela také, aby mi potvrdila, že mi Ivana řekla, dement, ale maminka koukala na Ivanu, Ivana zase koukala na mě, i sestřička na mě koukala, a pak mi Ivana strašně pomalu odpověděla.

„Žádný... dement... nejsi... Mikuši...“ Nadechla se a byla celá červená! A pak se nadechla ještě jednou a rychle dopověděla to, co chtěla říct.

„Cement! Mikuši, já řekla cement!“

A pak se začala smát, a smála se i sestřička a maminka, a i když se mi líbí, jak se moje maminka směje, Ivana se smála ještě líp! Sedla si na zem vedle zubařského křesla, a smála se strašně nahlas, a když...

„Dělej, Mikuláši! Dělej!“

Páni! Maminka je tedy HODNĚ, ale HODNĚ našťvaná! Když mi totiž řekne Mikuláši, tak to je hodně zle. Abyste tomu rozuměli, jmenuju se Mikuláš, ale všichni mi říkají Mikuš!

„Dělej, Mikuláši,“ řekla maminka HODNĚ nahlas. „Dělej! U zubaře budeme určitě čekat, a paní Novotná se zblázní! Máme úřední den a ona je v kanceláři sama, protože Alenka musela na polikliniku, na prohlídku.“

„Mhama vha vych...“

Vyděsil jsem se. Co jsem to řekl?! Mám pusku od bolavého zubu tak napuchlou, že nemůžu ani mluvit! To mě musel ten zub začít bolet zrovna teď, před Mikulášem? Nemyslím tím můj svátek, který mám 6. prosince. Myslím den před mým svátkem, 5. prosince, kdy chodí Mikuláš, čert a anděl.

Domluvili jsme se totiž s mými kamarády, s Klárkou a s Petrem, že budeme dnes večer, 5. prosince, chodit po našem dvanáctiposchodovém domě.

Já měl být Mikuláš, Klárka anděl a Petr čert. Dali jsme na nástěнку v přízemí cedulku, na kterou jsme napsali, ať se tam napíše každý, kdo chce, aby k němu 5. prosince odpoledne, přišel Mikuláš, čert a anděl. A představte si, že se tam během dvou dnů, napsalo z našeho dvanáctiposchodového domu, deset lidí! Jenomže já teď vůbec nevím, jak to kvůli tomu mému bolavému zubu, dopadne. Asi bude muset dělat Mikuláše Honza, náš spolužák...

„Cos to říkal? Vůbec jsem ti nerozuměla, Mikuláši. Dělej, oblékej se a pojd!“

Maminka už stála u dveří a byla tak naštvaná, že jsem jí to opravdu musel říct! Řeknu jí to! Zatnu zuby a...

„AU!!!“

Jak jsem zatnul zuby, bolavý zub mě tak zabořil, že jsem zařval na celý byt, lekl jsem se a málem jsem upadl. Maminka ke mně vyděšeně přiskočila.

„Mikuši?! Co se ti stalo? Co je?“

Mikuši! Řekla mi, Mikuši! Tak to už se asi tolik nezlobí! Musím jí to říct! Musím jí říct, mami, půjdu k zubaři sám! Zvládnu to! Řeknu jí to.

Tři! Dva! Jedna! Ted!

Snažil jsem se co nejméně otevírat pusy, ale zároveň jsem si dával záležet, abych mluvil tak, aby mi maminka rozuměla.

„Mami, jdi do práce. Půjdu k Ivaně sám! Zvládnou to! Jsem už velký. Sama to říkáš. Jdi do práce!“

Maminka se mě sice snažila přemlouvat, že ne, že mě nemůže nechat jít k zubaři samotného, že se mnou půjde, ale viděl jsem na ní, že by byla ráda, kdyby se mnou jít nemusela. A tak jsem to řekl ještě jednou, i když mě bolela celá pusa.

„Mami, jdi do práce. Půjdu k Ivaně sám! Zvládnou to! Jsem už velký. Jdi do práce!“

Uf!

„Tak dobře, Mikuši. Poslechnu tě. Jsi statečný kluk. Děkuju ti. Půjdu tedy do práce,“ souhlasila maminka, když viděla, že jsem opravdu rozhodnutý. „Pozdravuj Ivanu a hned potom mi zavolej! A pak jdi domů a lehni si! Do školy půjdeš až zítra. Tak pa, Mikuško!“

Sehnula se ke mně a opatrně mi dala pusy na hlavu. Byl jsem rád, že mi dala pusy na hlavu, protože kdyby mi dala pusy na tvář, tak by mě to bolelo, a to maminka moc dobře věděla. Moje maminka totiž myslí na všechno! Ale já se také snažím myslet na všechno! Abych jí usnadnil život. Aby se mnou měla málo starostí.

Máme to totiž oba těžké, jak říká děda Ruda z Bečvára, tatínek mého tatínka. Děda Ruda jezdil celý život autobusem mezi Bečváry a Kolínem, ale teď už nejezdí, protože je v důchodu.

„Mikuši, řidič, ten tvrdý chleba má, a to znamená, že to žádný řidič nemá v životě lehké,“ říkává mi děda Ruda často. „Ale ty to nemáš také lehké, Mikuši. A Julinka, tvoje maminka, to má nejtěžší.“

Nevím sice přesně, proč to má maminka nejtěžší, ale myslím si, že to nejtěžší má, protože moje druhá, zálabská babička Irena, její maminka, jí každou chvíli říká, holka moje, máš to těžké.

A možná i proto moje maminka někdy večer pláče. Někdy pláče i ráno. A někdy pláče přes den. Sice přede mnou dělá, že

nepláče, ale já na ní poznám, že pláče, i když jí netečou slzy a maličko se usmívá.

Maminka totiž pláče tiše. Pláče uvnitř. Pláče jí duše.

„Pláče mi duše,“ to říká někdy babička Marie z Bečvár, když je smutná a já se jí zeptám, proč je smutná.

„Pláče mi duše, Mikuši,“ řekne babička a pak mě obejmě a jdeme se podívat ke králíkům, nebo jdeme sebrat vajíčka, co snesly slepice a babička mi z nich hned udělá nějakou dobrotku...

Teď to vypadá, že jsme divná, ubrečená rodina, ale to vůbec není pravda! Každý člověk je přece někdy smutný, a já mám tyhle ubrečené myšlenky, protože mě bolí zub a bojím se, co mi s ním Ivana bude dělat! Ale nikdy nepláču! Ani nahlas, ani potichu. A duše mi také nepláče, jako babičce Marii z Bečvár! Nepláču, protože muži nepláčou. Ženy pláčou o trochu víc, a je jedno, jestli jsou malé nebo velké. Například moje kamarádka Klárka pláče poslední dobou často, a my ji s Petrem utěšujeme, protože víme, že to má teď těžké. A Klárce naše utěšování pokaždé pomůže a zase se začne usmívat.

I moje maminka to má těžké. Určitě to má těžší než já. A myslím si, že děda Ruda má pravdu, když říká, že to má maminka těžší, než ten řidič, o kterém děda říká, že má tvrdý chleba...

... Mezitím, co jsem si takhle přemýšlel, a to já dělám moc rád a skoro pořád, jsme se s maminkou oblékli, počkali jsme na výtah, který v našem dvanáctiposchodovém domě pořád někde trajdá, a když konečně přijel, sjeli jsme z našeho pátého poschodí do přízemí, kde na nástěnce u výtahu visela naše cedulka, že dneska bude chodit Mikuláš, čert a anděl, vyšli jsme před dům a šli jsme z našeho Zálabí, ke starému mostu.

V Kolíně máme totiž mosty dva. Starý most, po kterém chodíme s maminkou pořád, a nový, na který je z našeho starého mostu vidět. A pak tady máme ještě lávku, která vede ze Zálabí na Kmochův ostrov.

„Ať tě to moc nebolí, ty můj malý... ty můj velký hrdino! Jsi statečný, že se nebojíš jít k zubaři sám! Tatínek by měl z tebe radost,“ zašeptala mi maminka, když jsme se na konci starého mostu rozdělili.

Maminka šla zkratkou mezi domy na Karlovo náměstí, kde je Městský úřad, kde pracuje na regionálním odboru. V kanceláři sedí s Alenkou, které jsme byli nedávno na svatbě, a s paní Novotnou, která se už pomalu chystá do důchodu, a moc se jí tam kvůli jejímu manželovi nechce. Víím to, protože jsem jednou přišel za maminkou do kanceláře, a paní Novotná si jí zrovna stěžovala na pana Novotného.

„Julinko, kdyby měl Bohouš aspoň nějakého koníčka! Ale on nemá nic! Nic. Kouká z okna a pozoruje, kdo jde do našeho domu a kdo jde z domu! Pak si zapne televizi a nadává na politiku a na politiky! A nakonec jde, otevře ledničku, a kouká, co by snědl. To jsou jeho jediné tři činnosti! Koukat z okna, politika a jídlo! Neumím si představit, až budu také v důchodu a budeme spolu celé dny doma! Julinko, já ho asi začnu mlátit...“

„Tak si kupte psa, paní Novotná,“ poradil jsem jí a ona se strašně lekla, protože si vůbec nevšimla, že jsem přišel a stojím u dveří, i když jsem pozdravil, a maminka o mně věděla.

„Mikuši, mě snad z tebe raní mrtvice! Tohle mi nedělej! Nejenom, že jsem se lekla, ale tys mě slyšel, jak pomlouvám toho našeho dědka!“

Podívala se rozpačitě na maminku, ale maminka se rozesmála a tak se paní Novotná začala smát také a roztáhla ke mně ruce. „Pojď ke mně, Mikuško!“

Nemusela mi to říkat dvakrát! Rozeběhl jsem se a přitulil se k ní. Paní Novotná věděla, že to miluju, i když jsem jí to nikdy neřekl. Nikdy jsem jí neřekl, že miluju, když někdo roztáhne náruč a já se rozeběhnu a skočím do ní!

Paní Novotnou jsem znal od malička. Když jsem byl nemocný, chodila mě někdy hlídat, stejně jako mě někdy hlídala Alenka,

kteřá sedí v kanceláři naproti mamince. Paní Novotná a Alenka nejsou jenom maminky kolegyňe, ale jsou to také její kamarádky.

„Mikuši, a teď mě dobře poslouchej,“ řekla paní Novotná, když mě pustila a já si sedl na židli, na kterou si sedají kolínští občané, když je úřední den a oni si sem, do kanceláře regionálního odboru, přijdou něco vyřídit.

„Bohoušek, můj muž, není zlý. Vždyť ho přece znáš! Mockerát jste byli u nás na chalupě! Bohoušek doma všechno udělá! Vyluxuje, umyje nádobí, zalije kytky, uvaří dokonce i brambory! I rýži se naučil dělat! I těstoviny! A když mu napíšu, co má koupit, tak to vždycky všechno nakoupí. Ale to víš, je v důchodu a tak se nudí!“

Dívala se na mě a bylo vidět, že o něčem přemýšlí.

„Mikuši, a co tys to vlastně říkal? No? Cos to řekl, když jsem mamince řekla, že Bohouška asi začnu mlátit? Tys něco řekl! Co to bylo?“

„Řekl jsem, abyste si pořídili psa. Kupte si psa, paní Novotná! Nebo si dojděte do Alíkova a tam si nějakého vyberete zadarmo! A pejskové z Alíkova jsou strašně vděční tomu, kdo si je z Alíkova vezme domů, a protože jsou vděční, tak jsou také hodní a mají své nové majitele strašně rádi!“

Alíkov je kolínský psí útulek, který je na kraji Kolína. Nevím, jestli se mu říká Alíkov kvůli tomu, že tam jsou pejskové – Alíkové, nebo kvůli tomu, že se ředitelka Alíkova, jmenuje Alice. Asi se jí na to zeptám, až tam zase půjdeme, protože naše třída tam každý měsíc chodí s naší paní učitelkou Janou Skřivánkovou, a po každé doneseme pejskům nějaké dobrůtky nebo staré hračky.

Doma pejska nemáme, ale nevadí mi to, protože děda Karel s babičkou Irenou, kteří bydlí kousek od nás, ve Hřbitovní ulici, mají drsnosrstého jezevčíka Athose, kterému říkáme Atík, a děda Ruda s babičkou Marií z Bečvár, ti mají zase černou kokršpanělku Bary, které říkáme Barunka...

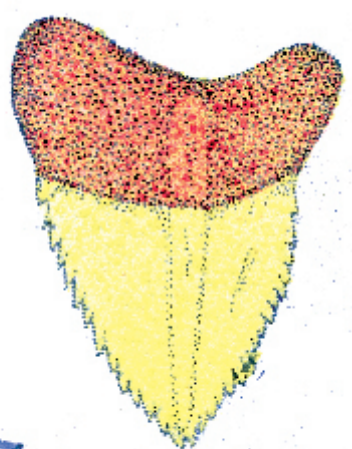
TYGRŮ ZUB

ZMIJÍ ZUB

MIKUŠŮV
BOĽAVÝ
ZUB

ŽRALOČÍ ZUB

KOŇSKÝ
ZUB

ZUB
HROCHA

KANČÍ
ZUB

HĽODÁK
POTKANA

ZUB NARVALA

„Ssss...“

Maminka na mě tichounce zasyčela, a když jsem se na ni podíval, kývla na paní Novotnou. Ta seděla na své židli, mlčela, koukala před sebe a trochu pokyvovala hlavou, a pak najednou vstala, přišla ke mně a rozcuchala mě.

To sice nemám moc rád, ale vydržím to, protože jsem na to zvyklý. Nevím proč, ale každou chvíli mi někdo rozcuchá vlasy. Maminka a babičky ne, ty vědí, že to nemám rád. Ale třeba sousedky od nás z domu, nebo paní učitelky, někdy i prodavačky, které mě znají. Nemám to rád, ale pokaždé si řeknu, o nic nejde. Vydrž to. Je to jenom rozcuchání, pak si prohrábneš vlasy, a je to.

„Mikuši, kam na ty nápady chodíš,“ řekla paní Novotná obdivně a rozcuchala mě ještě jednou. „Mě by to nenapadlo! A to už hodně dlouho přemýšlím, co s tím naším dědkem udělám! A teď vám oběma něco řeknu! Jestlipak víte, kam odpoledne s Bohouškem půjdeme? Víte to? No přece, do Alíkova! Ale nevybereme si tam jednoho pejska! Kdepak! My si vybereme pejsky dva!“

Překvapeně jsme se na ni s maminkou dívali, a paní Novotná rezolutně několikrát přikývla.

„Ano! Dva pejsky! To dá rozum, že dva pejsky! Buď to budou dva bráškové, nebo to budou dvě sestřičky! Já totiž chci mít svého pejska! Nebudu se s Bohouškem přetahovat o jednoho!“

Rozesmáli jsme se a do toho přišla Alenka. Když jí maminka řekla, co jsem vymyslel, Alenka uznale zvedla palec.

„Mikuši, právě jsi zachránil panu Novotnému život, protože paní Novotná by ho brzy utloukla!“

Alenka je mamčiná kamarádka. A moje také. Před měsícem si vzala za manžela Láďu, který je voják a hned po svatbě musel odletět do Afganistanu. Láďa je strašně silný a vysoký, a když jsem byl menší, tak mě vyhazoval do vzduchu, až jsem jednou bouchl hlavou do stropu, a pak už mě vyhazovat nesměl, ale

stejně jsme dělali lumpárny, akorát jsme si museli dávat pozor, aby nás neviděla maminka nebo Alenka...

... Páni, já už zase přemýšlel! A pěkně dlouho! Úplně jsem zapomněl, že pořád stojím na konci starého mostu, a koukám za maminkou, která už není vidět, protože už dávno prošla zkratkou mezi domy, kolem knihovny došla na Karlovo náměstí, a teď už je určitě na Městském úřadu, na regionálním odboru, zatímco já pořád stojím na jednom místě, a přemýšlím!

Ale nemůžu za to, že jsem zase přemýšlel! Nemůžu. To je totiž moje nejoblíbenější činnost, přemýšlet si. Vyzkoušejte si to! Když totiž přemýšlíte o tom, co jste zažili, a když přemýšlíte o lidech, se kterými jste to zažili, tak to je, jako když si čtete v knize, kterou jste sami napsali, nebo jako když koukáte na film, který jste sami natočili.

Teď už ale přemýšlet nesmím, nebo přijdu pozdě k zubaři! Vlastně k zubačce!

Rychle jsem utíkal k přechodu u kláštera, když svítla zelená, přeběhl jsem na druhou stranu, ke Komenského parku, kde jsem se na chvíli zastavil u sochy opata Opaska, který v Kolíně žil od svých šesti let až do devatenácti, kdy maturoval na kolínském gymnáziu. Od roku 1949 až do roku 1960 byl zavřený za to, co si myslel. A v nejhorší české věznici, Leopoldově, kde byl zavřený, mu jeho kamarádi vězňové dali přezdívku, Opat chuligán.

Když nám tohle o opatovi Opaskovi paní učitelka Skřivánková řekla, tak se nám to všem moc líbilo, a na slavnosti, kde se socha opata Opaska slavnostně odkrývala, jsme byli skoro všichni! A ještě musím říct, že na té slavnosti byl i akademický sochař Stanislav Hanzlík, který sochu opata Opaska udělal, a moc se mi líbil! Říkal jsem si, že je možná stejný chuligán, jako byl opat Opasek!

Náš starosta Vít Rakušan měl projev a já rozuměl všemu, co říkal, a když jsem to řekl mamince, usmála se.

„Náš pan starosta mluví tak, aby mu každý rozuměl. Ale nemysli si, Mikuši, že umí jenom mluvit! Náš pan starosta umí i dělat! A to, co dělá pro Kolín on, nikdy žádný jiný starosta pro Kolín neudělal.“

Tohle mi maminka ani říkat nemusela, protože to v Kolíně všichni víme. Třeba v naší škole se opravila spousta věcí! Máme nové lavice v každé třídě, novou tělocvičnu, nová okna, novou jídelnu a kuchařky mají novou kuchyň! A nejenom to...

... v tu chvíli na mě opat Opasek mrkl a nenápadně kývl bradou k poliklinice! Jako by mi chtěl říct, nech už toho přemýšlení, Mikuši, a upaluj k zubařce! Tak jsem na něho také mrkl, pak jsem mu zamával, přeběhl jsem přes silnici k zadnímu vchodu do divadla, a protože nová poliklinika je hned vedle, byl jsem za minutku tam.

ADÉLKA NEBO DAVID?

Když jsem přišel do čekárny před ordinaci Ivany, kde už čekalo asi šest lidí, a sedl jsem si, chtělo se mi najednou brečet. A to mě tedy hodně naštvalo! Tak to tedy ne! Před chvílí jsem si přece říkal, že nikdy nebrečím!

A tak jsem se pořádně štípl do ruky. To abych se potrestal, a také, abych se vzpamatoval a nebrečel!

Když ti umřel tatínek, tak jsi jediný muž v rodině, Mikuši, a musíš být silný, to mi říká zálabská babička Irena pořád. Jednou to řekla i před dědou Karlem, a ten se naštvál.

„Ireno, proč tomu klukovi blbneš hlavu? Proč mu říkáš nepravdy? Mikuš přece není jediný muž v rodině! A co jsem já? Jsem

snad Šípková Růženka? Jsem přece chlap! A co je děda Rudolf z Bečvár? Je snad princezna se zlatou hvězdou na čele? Ne, děda Rudolf je stejný chlap, jako já!”

A pak mě popadl, posadil mě na stůl, takže jsem mu viděl přímo do očí a mávl rukou po babičce, která chtěla něco říct.

„Nech nás být, Ireno! Mikuši, u vás doma jsi jediný chlap, to je pravda. Ale pozor! Zatím! Zatím jsi u vás doma jediný chlap, protože se to může rychle změnit! Julinka, tvoje maminka, je s tebou už deset let sama. A tak je nejvyšší čas, aby... jak bych ti to, Mikuši, řekl... no... bylo by dobře, kdyby... prostě si myslím, že tvoje maminka...” Děda moc dobře věděl, co mi chce říct, ale nevěděl, jak mi to má říct! To jsem na něm moc dobře poznal! Podíval se na babičku, jestli mu pomůže, ale ta udělala, tsss, a nepomohla mu. Moje zálabská babička Irena umí moc dobře dělat, tsss! Pak udělala tsss ještě jednou a odešla z kuchyně.

Děda mě posadil na židli, sedl si vedle mě a vzdychl.

„Víš, Mikuši, tvoje maminka by neměla být sama. Je ještě mladá. Co je to za život? Pořád jste sami dva. Já vím, máte mě a babičku, máte dědu Rudu s babičkou Marií v Bečvárech, ale... jak bych ti to řekl, Mikuši...”

Chudák děda Karel! Pořád nevěděl, jak má říct to, co mi chtěl říct. Bylo mi ho líto. Přemýšlel jsem, jestli ho mám pohladit po hlavě nebo po ruce, ale protože na hlavu bych mu špatně dosáhl, vybral jsem si ruku.

„Dědo, maminka se mě někdy ptá, jestli mi nevádí, že jsme sami. A já jí vždycky řeknu...”

Pořád jsem ho hladil po ruce a děda koukal, jak ho hladím.

„A já jí vždycky řeknu, že mi to nevádí. Víš, dědo...”

Páni! A byl jsem na tom úplně stejně jako děda před chvílí! Je to možné? Věděl jsem, co mu chci říct, ale nevěděl jsem, jak mu to mám říct!

„Prostě mamince řeknu, že mi nevádí, že jsme sami. Ale, dědo, já jí neříkám pravdu. Mně to vadí, že jsme sami. A hodně

mi to vadí. Ale přece mamince nemůžu říct, že mi vadí, že jsme sami! To jí nemůžu říct. Byla by smutná.“

Děda si hlasitě vzdychl.

„Mikuši, ty jsi stejně hodný, jako byl tvůj táta. Jsi úplně stejně ohleduplný, jako byl Josef. Škoda, že to s ním takhle špatně dopadlo. Kdyby...“

A v tu chvíli do kuchyně vtrhla babička Irena, a udělala na nás pětkrát tssss!

Tssss! Tssss! Tssss! Tssss! Tssss!

A pak nás vyhnala na procházku s Atíčkem.

Atíček je tvrdohlavý, drsnosrstý jezevčík, který dědu poslechne, jenom když se mu chce, a mě neposlechne nikdy, ani když...

... Probral jsem se z přemýšlení o zálabském dědovi a o babičce a podíval se po čekárně. Spočítal jsem si, kdy přijdu na řadu, a protože mi bylo pořád smutno, štípl jsem se pro jistotu do ruky ještě jednou.

„Když je ti smutno, Mikuši, tak si to pěkně v hlavě srovnej,“ radil mi jednou děda Ruda z Bečvár, když jsme spolu seděli u jeho včeliček, kam za námi babička Marie nechodí, protože se bojí žihadla.

„Nejdřív si musíš zjistit, Mikuši, proč je ti smutno. A to zjistíš tak, že se sám sebe zeptáš. A sám sobě si odpovíš.“

Nikdy jsem to ještě nezkoušel, a nevím, proč jsem si na to vzpomněl zrovna teď, v čekárně u zubařky Ivany, ale když už jsem si na to vzpomněl, tak jsem si to hned vyzkoušel.

„Proč je ti vlastně najednou tak smutno, Mikuši,“ zeptal jsem se sám sebe, přesně, jak mi radil děda Ruda z Bečvár. „Proč je ti najednou tak hodně smutno, až se ti chce brečet? Vždyť ty přece nikdy nebrečíš, protože dobře víš, že brečet nesmíš, když jsi jediný muž v rodině, jak ti pořád všichni říkají. Nikdy přece nejsi smutný a nikdy nebrečíš, tak proč je ti zrovna teď smutno a chce se ti brečet?“

A v tu chvíli, když jsem se poprvé takhle sám sebe zeptal, v tu chvíli jsem znal odpověď! Strašně mě to překvapilo! Jako by ve mně byli dva Mikušové! Tomu prvnímu Mikušovi, mně, je smutno. A druhý Mikuš moc dobře ví, proč mi je smutno. Ale má to háček! Druhý Mikuš to prvnímu Mikušovi neřekne, dokud se ho první Mikuš, tedy já, nezeptá.

To je dobře, že konečně vím, jak to tihle dva Mikušové mezi sebou mají, pomyslel jsem si. Příště, až mi zase bude smutno, tak se rovnou druhého Mikuše zeptám, proč je mi smutno, on mi to vysvětlí a mně bude hned líp! Jako mi je líp teď!

Druhý Mikuš mi totiž okamžitě vysvětlil, proč mi je teď tak najednou smutno. Prý je to proto, že se všemi dětmi, které čekají v čekárně, tady někdo je.

Maminka. Tatínek. Babička. Dědeček. Jenom já jsem tady sám.

A hned mi také řekl, že za to můžu já, že jsem tu sám. Že jsem chtěl, aby maminka šla do práce! Že jsem jí chtěl udělat radost. Tak prý nemám být teď smutný, protože z toho by maminka radost neměla a byla by smutná také...

Začal jsem hledat kapesník. Maminka mi dala dokonce dva, abych měl do zásoby, ale nemohl jsem je najít, a když jsem prohledával kapsy u kalhot, někdo na mě strašně vybafl a já se tak lekl, až jsem vykřikl a všichni v čekárně se po mně podívali!

„Baf! Baf! Ahoj, Mikuško! Baf! Bojíš se, vid'? Bojíš se zubaře!“

Alenka! Naše Alenka, která pracuje s maminkou! Hned mi došlo, co tady dělá! Šla přece také na polikliniku, na prohlídku! Maminka to ráno říkala!

„Ahoj, Alenko! Nene! Nebojím se! Jenom jsem se díval, kde mám kapesníky! Aha, už vím! Maminka mi je dala do bundy!“

Vytáhl jsem z bundy oba kapesníky, chvíli jsem dělal, že smrčkám, ale přitom jsem si nenápadně utřel oči, aby Alenka nepoznala, že jsem skoro brečel, a ona si mezitím sedla vedle mě.

Ulevilo se mi. Už tu nejsem sám. Rozhlédl jsem se vítězně po čekárně. Vidíte to všichni? Už tu nejsem sám! Vedle mě

sedí Alenka! Kamarádka mojí maminky! A je to i moje kamarádka!

„Maminka mi řekla, že tady čekáš. Před chvílí mi volala, že to s paní Novotnou zvládnou v kanceláři samy, tak ať se za tebou jdeme podívat. Tak nás tady máš, Mikuši.“

Podíval jsem se, kdo ještě s Alenkou přišel a ona se rozesmála a položila si ruku na břicho.

„Tady jsme! Já a moje miminko!“

Miminko? Podíval jsem se Alence na břicho, ale skoro žádné neměla. Do jejího malého břicha by se tedy určitě žádné miminko neschovalo! Zase si ze mě dělá legraci! Jako její muž, Láďa. Ten se pořád všemu směje! Má strašnou sílu a je to voják. A je strašně dobrý voják, proto ho vybrali do Afganistanu, kde teď pomáhá s ostatními vojáky, aby se tam nestřílelo a aby tam děti mohly chodit do školy! Ale jak ho znám, kdyby teď byl tady, dělal by si ze mě stejnou legraci, jakou si ze mě dělá Alenka! Prý má v břichu děťátko! Tak tomu tedy věřit nebudu!

Jenomže Alenka mě dobře zná, a hned poznala, že jí nevěřím! Vzala mě za ruku a položila si ji na svoje břicho.

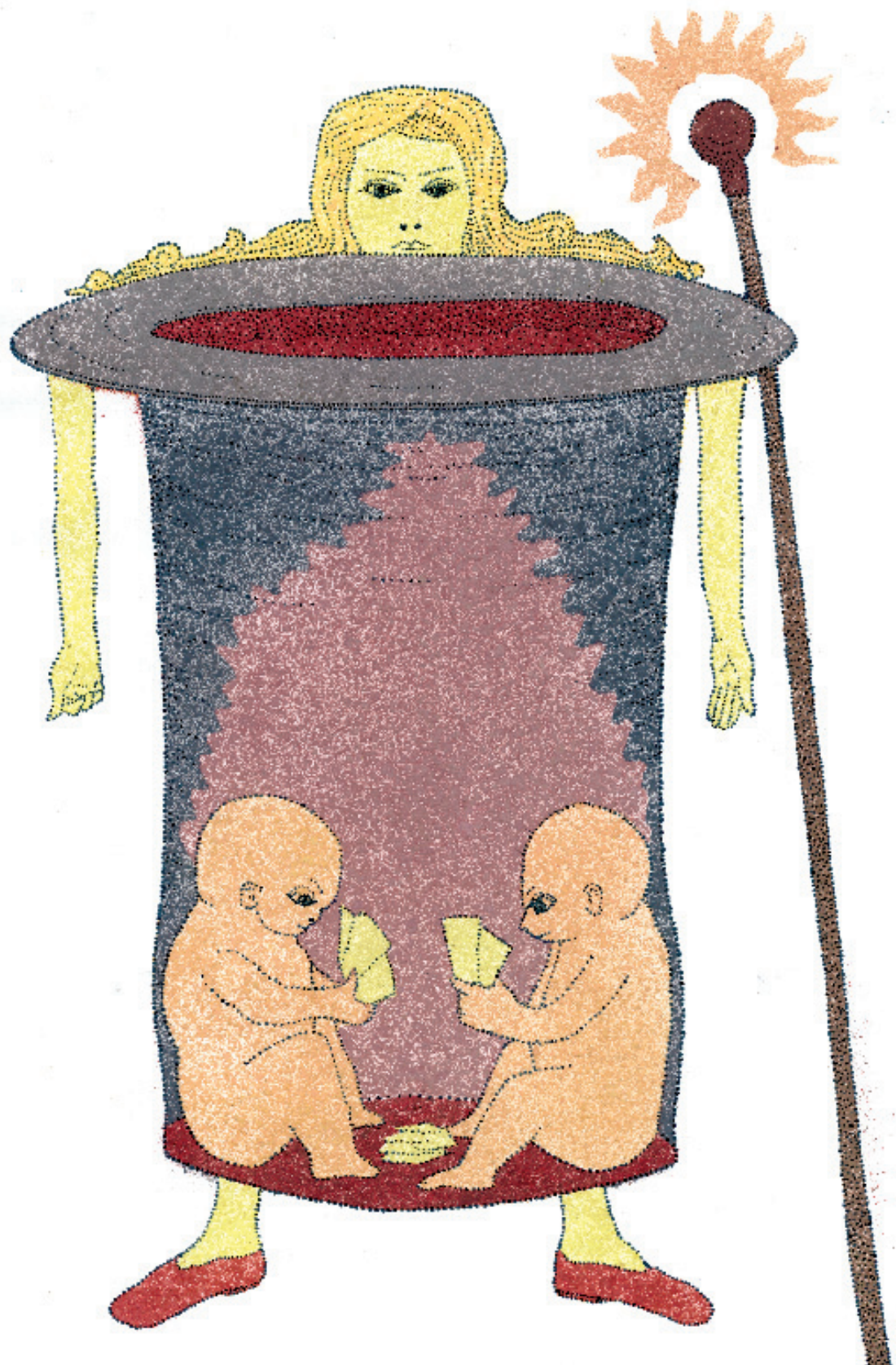
„Tak dávej pozor, ty nevěřící Mikuši! Za chvílí tě Davídek kopne!“

Sotva to dořekla, tak jsem ucítil, že se jí v břichu opravdu něco pohnulo! Taková malá vlnka to byla! Malá vlnka, jaká se někdy udělá na rybníčku za domem dědy Rudy v Bečvárech. A tahle malá vlnka v Alenčině břichu, byla ve chvílince větší a pak ještě větší...

Jééé!

Lekl jsem se tak, až jsem ucukl, ale hned jsem ruku zase položil zpátky. To přece nic není! Kopl mě Davídek, který je u Alenky v břichu!

Podíval jsem se na Alenku. Usmívala se. Usmívala se úplně stejně, jako se někdy usmívá moje maminka, když si myslí, že na ni nekoukám a ona o něčem hezkém přemýšlí.

A tak jsem Alence pohladil břicho a představoval si, že hladím hlavičku Davídka.

„Páni! Alenko! Takové malé břicho, a máš v něm Davídka, který mě zrovna teď kopl!“

„A to si představ, Mikuši, že přesně takové břicho měla i tvoje maminka, když...“

V tu chvíli se otevřely dveře ordinace, vyšla copatá holka s maminkou, sestřička pozvala dovnitř další, a když vešli, dveře zase zavřela.

„Půjdu dovnitř s tebou, chceš, Mikuši,“ zeptala se mě Alenka a já se vůbec nerozmýšlel, a přikývl jsem, ale pak jsem si vzpomněl na maminku, jak byla ráno nervózní, protože mají úřední den.

„A nemusíš jít do práce?“

„Nemusím, Mikuši. Byla jsem dneska na prohlídce rychle hotová, takže teď mám chvíli čas a proto tady s tebou můžu klidně počkat. Maminka to s paní Novotnou zvládnou i beze mě, protože jsou to šikovné holky!“

Musel jsem se smát, ale smál jsem se opatrně, aby mě zub nebolel! Představil jsem si totiž paní Novotnou, která určitě jako holka nevypadala! Paní Novotná měla dvě děti a byla už babička, protože měla tři vnoučata. Když jsem řekl Alence, že paní Novotná není žádná holka, zasmála se také, ale hned mi vysvětlila, jak to s těmi holkami myslela.

Že prý uvnitř jsou všichni dospělí pořád jako děti. I když jim je tolik let, jako paní Novotné, která půjde brzy do důchodu, nebo jim je tolik let, jako je mým babičkám a dědečkům v Kolíně a v Bečvárech. Je prý úplně jedno, kolik je dospělým let, protože uvnitř to jsou pořád kluci a holky.

Přikývl jsem a zaťukal jsem si na prsa.

„U sebe uvnitř.“

„Ano, u sebe uvnitř,“ usmála se Alenka. „Staré lidi už někdy občas něco bolí, špatně se jim chodí, nevidí, neslyší, nemají už

tolik síly, ale to vůbec nevadí, protože u sebe uvnitř jsou to pořád kluci a holky.“

Chvilí jsme vedle sebe seděli, nic jsme neříkali, a pak mě Alenka zase vzala za ruku a zase mi ji položila na břicho a Davídek se v břichu zase zavrtěl a najednou se Alence udělal na břichu malý kopeček a Alenka na něj ukázala.

„Vidíš? Protahuje se. To je určitě Adélčina nožička!“

Zarazil jsem se. Adélčina? Před chvílí mě přece kopal Davídek! Alenka si plete jména! Mám jí to říct? Ale to už se Alenka rozesmála, až se na nás v čekárně zase všichni podívali.

„Neboj se, nespletla jsem si jména! Když se mi narodí holčička, Mikuši, tak se bude jmenovat Adélka. A když se mi narodí chlapeček, tak se bude jmenovat David. Proto říkám někdy Adélka a někdy David. Aby to miminku v břichu nebylo líto, víš?“

„To máš pravdu,“ souhlasil jsem. „Musíš to střídat. Nemůžeš přece říkat, že se protahuje Adélka a David, když máš v břichu jenom jedno miminko, vid?“

Oba jsme se zasmáli, a pak jsem Alence připomněl, že nedopověděla, co mi chtěla říct těsně před tím, než vyšla z ordinace sestřička, a protože Alenka zapomněla, co to bylo, tak jsem jí to připomněl.

„Říkala jsi, že přesně takové břicho, jaké máš teď ty, měla i moje maminka, když... Ale už jsi nedopověděla, když co, protože sestřička otevřela dveře a ty ses na ni podívala. A když sestřička dveře zavřela, tak jsme mluvili o tom, že staří lidé jsou u sebe uvnitř pořád kluci a holky.“

Alenka se usmála.

„Máš pravdu, Mikuši. Už jsem si vzpomněla...“ Chvilí mlčela, hladila si břicho a pak si vzdychla. „Víš, Mikuši, ty jsi strašně chytrý kluk. A je ti už deset. Proč bych ti tedy neřekla, co jsem ti chtěla říct? Nejsi už přece malý.“

Trochu jsem se ušklíbl.